

Pasilli 3/2012

**Nelli Santala kesätöissä Helsingin
postikeskuksessa s. 6**

**Rokualla pidettiin hauskaa
yhdessä s. 14**

Pasilli 3/2012

PAU Pasilan Osasto ry:n jäsenlehti

Painos 2370 kpl

Osoitteen muutokset:

Jäsenrekisterin hoitaja
Ilkka Silo ilkka.silo@itella.com

Toimituksen osoite:
Pasilli/
Pasilan Osasto ry,
PL 925
00231 Helsinki

Sähköposti
pasilli.lehti@gmail.com

Painopaikka

Painotalo
Kyriiri Oy, Helsinki

Julkaisuaikataulu

nro	aineisto	ilmestyy
2	7.5.	31.5.
3	3.9.	1.10.
4	30.11.	19.12.
1/2013	4.2.	28.2.

Päätoimittaja ja taittaja
Anne Kettunen
pasilli.lehti@gmail.com

Toimituskunta

Anne Kettunen

Jouni Kaiponen
jouni.kaiponen@itella.com

Pasi Poussu
pasi.poussu@posti.fi

Jari Pellikka
jari.pellikka@posti.fi

Hei työtoverit!

Kesä on jälleen takana ja syksyn tuulet tuivertavat. Toivottavasti jokainen on saanut kerättyä riittävästi voimia lomallaan tulevan talven työrupeamaa varten.

Itse kävin syyskuun alussa Rokualla osallistumassa Itellan työhyvinvointitapahtumaan ensimmäistä kertaa. Mukana oli työntekijöitä eri puolilta Suomea yli 200. Rokuan tapahtumista lisää Herttoniemen postilaisten kertomana tässä lehdessä.

Tulossa on Vierumäen sisäliikuntafestivaali lokakuun alkupuolella Itellan järjestämänä. Sinnekin olen ilmoittautunut. Osallistun myös kuntoremonttiin kuun puolessa välissä ensimmäistä kertaa työurani aikana. Toivottavasti sieltä saa vielä lisää potkua oman työkyvyn ylläpitoon.

Laskeskelin tässä yhtenä yönä oman pienten kirjeiden koneen alasottojen ja kirjepinoojien tyhjennysmääriä. Kun alasottoja on koneella esimerkiksi 23, se tarkoittaa 4416 kirjepinoojan tyhjennystä yötä kohti. Kun syötössä on yksi ja alasotossa kolme, tyhjentää alasottaja 1472 pinoojaa yön aikana. Lisäksi tulevat vielä tyhjien laatikoiden viennit koneelle, niiden laitto koneeseen ja käsiteltyjen postilaatikoiden tyhjennys hihnalle. Pinoojien tyhjennys rasittaa eniten käsiä, kyynär- ja olkapäitä, koska samaa liikettä tehdään yön aikana niin monta kertaa. Esimerkkitapauksessa kuusi alasottoa oli 2. luokkaa eli käytännössä aamuvuoron töitä. Miksi näin on?

Hyvää syksyn jatkoa kaikille!

Anne Kettunen

Tässä lehdessä

Nelli Santala oli kesätöissä sanomalehtilajittelussa s. 6

PAU :n kesäpäiviltä kepeästi kesään s. 10

Rokualla pidettiin hauskaa yhdessä s. 14

Muro Utter luottamusmieskyselyssämme s. 19

Helene Schjerfbeckin näyttely säväytti s. 20

Pääkirjoitus

Pasilan kuulumisia

Kesän riennot ovat ainakin minun kohdaltani takana. ”Akut” on ladattu uusia koitoksia varten ja otaksun, että virran kulutus lisääntyy syksyn koittaessa. Kevään ja alkukesän väännöt ovat osittain historiaa, mutta vanhan kaavan mukaan niiden toteutumista on kuitenkin valvottava.

Jälleen kerran on nostettava esille tasapuolisen kohtelun ”raamit”. Työnjohdon tulisi näyttää esimerkkiä siitä, mitä on sovittu omilla toimintatavoillaan, jopa konsernitasolla. Nykyinen toiminta johtaa väistämättä eripuraan työntekijöiden välillä. Yhteydenottoja tulee tasaiseen tahtiin ja niitä pyritään laittamaan kuntoon, niin luottamusmiesten kuin työsuojeluhenkilöidenkin toimesta. Asiat ovat monesti hyvin monisäikeisiä ja selvitystyö vie oman aikansa.

Ammattiosastomme on ottanut voimakkaasti kantaa johtamiseen liittyviin asioihin. Yhteistyön merkitys näyttää korostuvan ainakin puheissa ja ovathan suunnitelmatkin olemassa luottamusmie- ja esimieskoulutukseen. Yhteistyötapaaminen pääkonttorilla 18.6. oli hyvä avaus. Luottamusmiehiä oli paikalla vajaat 100 henkilöä, eli ryhmä oli massiivinen. Asioita tuppaa olemaan kokouksessa paljon ja ne jäävät hiukan avoimiksi, kun aikaa käsittelyyn ei ole riittävästi. Pienemmällä alueellisella ryhmällä olisi kenties antoisampaa kokoontua, ja alueen päälliköt ja esimiehet voisivat osallistua tapaamisiin, joille lienee tiedossa jatkoa.

Ammattiosastomme on ottanut oman roolinsa asioiden parantamiseksi ja on aktiivisesti edesauttanut asioiden käsittelyä ja nopeuttanut sopimisen prosesseja. Ymmärtääkseni tuotannon puolella työhyvinvointi ja tuotannon sujuminen ovat ykkösasioita, ja ammattiosasto on myös samoilla linjoilla. Onko työpaikoilla sopiminen tulossa, vai onko se vain sanan helinää? Valitettavasti on todettava, että ”kiusantekoa” on jälleen havaittavissa työpaikkatason työnjohdon puolelta. Ohjeita ja määräyksiä jaetaan, vaikka niissä ei olisi päätä eikä häntää. En vielä tiedä millä tasolla kävisin ”neuvottelut” esimerkiksi siitä, että jos työntekijällä on ihmiselle hyvin tyypillinen ominaisuus, että pitäisi käydä tarpeillaan, mutta se on kiellettyä työaikana. Tauot ovat kuulemma sitä varten. Kun liikutaan tällä tasolla työmaalla, niin miten yhteistyö ja sopiminen ylipäätään on mahdollista kun työnantaja käyttää ”direktio”-oikeuttaan tähän malliin. Vähintäänkin niskakarvat nousevat pystyyn

näistä jutuista ja sitten, kun kyseenalaistat asioita niin kukaan ei ole kuullutkaan tai ohjeistanut asiaa. Ryhtiä toimintaan. Jollakin tavalla allekirjoittaneella on sellainen tuntuma, että tietynlainen ”tuuletus” tai ”siivous” ainakin postikeskuksessa olisi paikallaan ja tällä en tarkoita pölyjen pyyhkimistä. Asioita ei valitettavasti avata henkilöstölle riittävästi. Ajan käyttö työpaikan palaverille on saatava siihen muotoon, että asioita ehditään käsittelemään. Tuntuu, että mistään ei välitetä ja asiat hoituisivat omalla painollaan. Valitettavasti näin se vaan ei toimi.

Pasilan osaston puheenjohtajan ominaisuudessa ”puutun” myös logistiikkakeskuksen ongelmiin. Varoitukset ovat sävyttäneet Loken toimintaa tähän asti, mutta nyt on uusi buumi otettu käyttöön. Toisin sanoen, jos unohdat työpaikan avaimet kotiin, joudut omalla ajallasi noutamaan ne. Tässä on kyse kiusaamisesta ja työntekijän nöyryyttämisestä, mitä ei tulla hyväksymään missään työpaikoillamme. Varmaan löytyy muita ihmisarvon säilyttäviä tapoja hoitaa asia, kuin , että leikkii ”päiväkodin tätti” joka kerrankin pääsee toteuttamaan kyseenalaista ”osaamistaan”. Epäasiallinen kohtelu vaikuttaa työsuoritukseen ja ihmisen terveys voi vaarantua. Otamme tämänkin asian käsittelyyn, kun ammattiosaston toimikunta on saanut tarvittavat tiedot asiasta. Tämän tason pelleily ei kuulu tämän päivän työelämään.

Kysynkin tässä yhteydessä onko työnantaja ”muistanut” tehdä kaiken tarvittavan ja suorittanut sille kuuluvat tehtävät? Onneksi tiedon siirtäminen edunvalvonnassa näyttää sujuvan varsin mallikkaasti.

Puhutaan ja ylistetään jatkuvasti yhteisiä toimintamalleja ja käytäntöjä talon sisällä, mutta yllä mainitut ovat kyllä ääripäästä. Toimintamallejahan nekin ovat, jos tarkkoja ollaan ja miksi ei oltaisi? Ammattiosasto on valmistautunut ”perästä kuuluu” (lainaus Reitti -lehdestä) -toimintaan, mutta on myös valmis kuuntelemaan työnantajan ehdotuksia asiaan liittyen.

Jäsenkampanja touko-, kesäkuun vaihteessa onnistui erinomaisesti ja siitä kiitos kaikille edunvalvojille. Pasilan osastoon liittyi 76 uutta jäsentä.

Syksyyn kuuluu jälleen PAU :n liittovaltuuston kokous ja aloitteet, joita osastomme jäsenet ovat tehneet runsaasti. Suurin osa niistä liittyy työehtosopimukseen, joten ne siirtyvät syksyn 2013 TES-neuvotteluihin. PAU :n liittokokous pidetään 5.- 7.6.2013. Ammattiosasto valmistautuu kokoukseen huolellisesti talven ja ensi kevään aikana.

Palkan yleiskorotus 37 €/kk tai vähintään 1,8 % tulee maksuun 16.10.2012. Euromääräiset lisät nousevat 1,9 %. Sopimus on voimassa 31.10.2013 saakka.

Positiivista lukijapalautetta on tullut Pasillin uuden ulkokuoren ja sisällönkin puolesta runsaasti. Kiitokset päätoimittaja-Annelle, kirjoittajille, ja piirtäjille. Jatketaan energistä, aktiivista, vahvaa ja näkyvää toimintaa jäsenistön etujen parantamiseksi ja jo olemassa olevien etuuskien puolustamiseksi.

Ay- terveisin

Jari Pellikka

osaston puheenjohtaja ja pääluottamusmies
liittohallituksen jäsen

Vuosien varrelta

41 vuotta tuli täyteen firman palveluksessa. Huhtikuun 19. päivänä 1971 klo 21.45 astuin sisään Helsingin pääpostin alakerran ovesta, silloiseen Kaukokuljetus -yksikköön ja tartuin hommiin. Työ oli raskasta, mutta työkaverit olivat hyviä, rentoja duunareita, jotka ottivat nuorukaisen välittömästi porukkaansa. Luottamusmies tuli muutaman päivän kuluttua juttelemaan: ”Mites on, tiedätkös mikä on liitto ja miksi siihen pitää kuulua?” Ei se outo asia ollut, minä olin aktiivi poika jo silloin ja tietysti liityin välittömästi. Enpä ole isommin katunut.

Kävin välillä opettelemassa Isänmaan puolustamista ja palasin samaan porukkaan. Muutaman kuukauden kuluttua luottamusmies tuli juttelemaan ja kertoi että aktiiveille löytyy kyllä hommia ay-liikkeestä. Valitsivat minut juuri perustettuun osaston nuorisosaostoon. 1974 keväällä työtoverit valitsivat minut luottamusmieheksi. Oli muuten kova paikka, ajattelin, että miten tästä selvitään. On kai se jollain lailla mennyt, kun vaan on jatkuvasti valittu kaikenlaisiin luottamustoimiin. Ensimmäinen laitton työtaistelu tuli heti samana vuonna, kun kisailtiin työpaikkaruokailun järjestämisestä. Meidät yötyöläiset oli kokonaan jätetty ruokailupalvelujen ulkopuolelle ja se asia herätti tyytymättömyyttä. Se juttu voitettiin.

Kova tilanne oli Pasilan postikeskukseen muutto 1978-1979. Ankaria kiistoja käytiin töiden järjestelyistä, työsuhteiden ehdoista ja työmatkaliikenteestä muun muassa. Sen taistelun tiimellyksessä tuli mieleen oman ammattiosaston perustaminen, kuuluimme silloin Helsingin osastoon. Teuvo Pyykösen johdolla oma ammattiosasto toteutettiin ja se antoi mahdollisuuden keskittyä paremmin lajittelukeskustyöntekijöiden asioihin.

Kova kiista käytiin yötyön aikahyvityksestä, jota työnantaja oli murentamassa, se voitettiin silloin. Kiista vaati yhtenäisyyttä, ulosmarsseja ja työmaakokouksia. Työnantaja satsasi siihen paljon, sitä varten tuotettiin oikein päällikkö muualta ja lakeerikenkä -nilkkiporukka oli valmiina lakon murtoon.

Mutta oikeus vaan voitti sillä kertaa. 90 -luvulla käytiin ankara taistelu määräaikaisten työsuhteista. Silloin ajat olivat huonot ja lama oli tuonut esiin myös ihmisen huonoimmat puolet, kuten pelkuruuden ja epäsolidaarisuuden.

Lokeen siirtymisen jälkeen on ollut omat tappelunsa. Lomautuskiista voitettiin, voimatoimia siinäkin tarvittiin. Ulosmarsseja on jouduttu tekemään muidenkin asioiden vuoksi, kuten viimeksi eduskunnassa käsiteltävänä olleen postitoimintalain.

Vaikka nyt muistelenkin menneitä näiden taistelujen kautta, ei pidä luulla että ay -touhu on pelkästään sitä. Se on myös jokapäiväistä näkymätöntä puurtamista, josta kiitokset ovat harvassa. Se on pienten ihmisten suurten ongelmien ratkomisyrityksiä, jäsenhankintaa, tuhansia palkattomia työtunteja vuosikymmenten mittaan. Tuhansia hikisiä kilometrejä, unettomia öitä ja päiviä, ryyppyjen ottamista ja krapulaisia aamuja.

Se on hyviä tovereita ja yhteishenkeä, pettymystä ja itkuä, onnistumisen iloa, elämää. Jotkut sanovat, että päivääkään en vaihtaisi pois. Minun täytyy myöntää että kyllä minä joidenkin päivien soisin haihtua olemattomuuteen.

Mielenkiintoista tämä on ollut ja palkitsevaakin. Jokainen ura tulee tiensä päähän ja minun vuoroni on tullut nyt. Kiitokset kaikille tovereille ja ystäville menneistä vuosista. Toiminnan on jatkuttava!

Lasse Nevalainen

Sinivalkoinen punikki

Nelli Santala lajitteli sanomalehtiä postikeskuksessa

Kesätyöntekijä Nelli Santala sanomalehtilajittelun taukopisteessä.

Nelli Santala oli tänä vuonna kesätöissä postin lajittelukeskuksessa ensimmäistä kertaa. Työpaikasta hän sai tiedon ystävältään, joka työskenteli itsekin samassa työpisteessä.

20-vuotias Santala kävi Pasilan postikeskuksessa töissä Lahden Ahtialasta. Työmatkan hän kulki yleensä ystävänsä äidin kyydissä, ja tarvittaessa lähijunalla. Hän työskenteli kesäkuun alusta alkaen koko kesäkauden viisi vuorokautta viikossa yövuorossa.

- Olihan siinä totuttelua aluksi, ett ehkä se ensimmäinen viikko oli aika rankka, kun ei oo ikinä ennen tehny yövuoroo. Ja tietysti noi postinumeroiden ja hyllyjen opettelu, että missä noi postinumerot sijaitsee. Tää on aika rutiininomaista, kun oppii tän peruskaavan, ett miten tää menee.

Santalalan työvuoro alkoi ilta kymmeneltä sanomalehtirullakon haulilla ison hallin puolelta työpisteeseen postin punnituksen jälkeen.

- Niin mä haen tuolta tavaraa ja sitten se tuodaan aina tohon omaan piiriin. Ja siitä ne sittä heitetään noihin hyllyihin postinumeron mukaan. Mulla on tänään, niin mä oon Lahdessa. Ihan sama, ett mitä piiriä heittää, mutt ne otetaan alas eri aikaan. Esimerkiks Lahti otetaan jo melkein ekan tauon jälkeen suunnilleen varttia yli yksi ja toi 00, Helsingin piiri siinä puoli viiden aikaan. Kun hyllyt täyttyy yön aikana, niin niitä niin kun tyhjennetään.

Santala tekee hyllyä tyhjentäessään sanomalehdistä nipun sitomokoneella ja heittää sen valmiiden nippujen häkkiin.

Jos häkki täyttyy yön aikana se vaihdetaan uuteen.

- Alasotossa otetaan kaikki postinumerot ja niput alas ja häkki viedään autopostiin noin 50 metrin päähän seinän viereen odottamaan kuljetusta. Joku meidän porukasta vie ne siitä eteenpäin trukilla. Meillä kaksi, kolme ihmistä ajaa trukkia.

Sanomalehtilajittelun alueita ovat: Helsinki, Vantaa, Espoo, Lohja, Kerava, Hyvinkää, Riihimäki, Lahti, Kotka-Kouvola ja Porvoo.

Lehtipuolella on hyvä työilmapiiri

Nelli Santalan mielestä mukavinta työssä on ollut hyvä työilmapiiri sanomalehtilajittelussa ja se, että työ on aika helppoa, kun sen kerran on oppinut.

- Täällä on tosi hyvä kova porukka tekeen töitä, ett pysyy hyvin mukana. Must on kiva, kun kaikki tekee kunnolla töitä. Kaikki tullaan toimeen tosi hyvin. Ett on niin kun sellanen yhtenäinen työilmapiiri.

Kevään 2011 ylioppilas on ehtinyt asumaan välillä seitsemän viikkoa Ranskassa ystäväperheen luona ja työskentelemään sen jälkeen kolme kuukautta asiakaspalvelussa ja ruoan laitossa Masabi -nimisessä sushi -ruokapaikassa Sellon kauppakeskuksessa Espoossa.

Postin kesätöiden aikana Nelli Santala haki töitä Itellalta koneellisesta kirjelijittelusta ja pääsikin sinne syyskuun puolella välissä tekemään neljää työvuoroa viikossa öisin. Hän tähtää terveydenhoitoalan opiskelupaikkaan ensi keväänä syksyn yhteishaun kautta, koska työllisyystilanne on alalla hyvä.

Teksti ja kuvat

Anne Kettunen

Itellan

biljardimestaruuskilpailut

**järjestetään 27. - 28.10.2012
(28. päivä tarvittaessa)**

**Tampereella Galaxie Centerissä,
os. Rautatienkatu 27
rautatieaseman vieressä.**

Pelimuotona 9 -pallo.

Pelit alkavat klo 12.00.

Osallistumismaksu 5 €/pelaaja.

**Ilmoittautumiset 19.10.
mennessä sähköpostilla.**

**isto.kuusisto@itella.com
tero.kelkka@itella.com**

Lisätietoja antavat

**Tero Kelkka p. 040-5589652 ja
Isto Kuusisto p. 040-8229515**

Lakko-oikeuden epävarma tulevaisuus. Liittofuusio ja pelon tasapaino?

Pakko myöntää, en tiedä pitäisikö olla nyt nolona? Ei kai sentään hävetä? Myönnän, että olen julkisesti epäillyt kuljetusalan liittofuusiohanketta, salaa myhaillyt AKT :n sisäistä kohua, ollut aggressiivinen skeptikko, sinisilmäinen idealisti. Olen ollut ehkä väärässä. Voi olla, että käännän jopa takkini.

Miten tähän on tultu? Palataanpa pari kuukautta taaksepäin kesälomakauden alkuun, jolloin suomalainen media pidätteli vielä hengitystään AKT :n sisäiseen kokuun liittyen. Silloin tapahtui ay -liikkeen kannalta jotain oikeasti paljon merkityksellisempää, kuin Rädyn ja Hilka Ahteen suhdespekulaatiot.

Tuolloin, 5.6. Finnairin tekniikka aloitti noin tuhannen ihmisen lakon, johon osallistui toimihenkilöitä ja tekniikassa työskenteleviä lentovirkailijoista. Heistä ammattiliitto Pron jäseniä oli 400 ja ITA :n (Ilmailualan unionin ilmailutekniikan ammattiyhdistyksen) jäseniä noin 600. Taustalla olivat huolet Finnairin toimintojen siirtämisestä ulkomaille, yt -neuvottelut, jossa moottori- ja laitehuollon lopettaminen kokonaan oli esillä yhtenä mahdollisuutena.

Finnairin tekemän kantelun perusteella Helsingin käräjäoikeus antoi väliaikaisen päätöksen kieltää lakkotoimintojen jatkamisen. Päätöksensä tueksi käräjäoikeus määräsi kohtuuttoman 2,8 miljoonan euron uhkasakon, joka päätti lakon. Vertailupohjana työtuomioistuimessa, jossa yleensä on ratkaistu työrauharikkomukset, voi asettaa lain mukaan enintään 29 500 euron suuruisen summan (Työehtosopimuslaki 7 §). Pro teki tästä valituksen

käräjäoikeuteen, mutta käsittely kesti kauemmin kuin yt-neuvottelut. Finnair sai oman päätöksensä päivässä. Huolestuttavaa tapauksessa on, että koska valitus menetti merkityksensä jäi kysymys Finnairin menettelystä mysteeriksi. Tämä mahdollistaa vastaavan kantelun jatkossakin.

On ironian ivaa, että samaan aikaan Genevessä järjestetyssä kansainvälisen työjärjestön ILO :n konferenssissa työnantajapuoli ilmoitti, ettei lakko-oikeus heidän mielestään sisälly ILO :n järjestäytymisoikeutta koskevaan yleissopimukseen nro 87. Heidän mukaansa lakko-oikeus on täysin kansallinen asia. Niin ikään Euroopan komissiossa on vireillä niin sanottu Monti II -asetus, joka rinnastaa työtaisteluoikeuden suhteessa sijoittautumisvapauteen ja palvelujen tarjoamisen vapauteen. Vaikkakin asetus sai Eu -maiden parlamenteilta niin sanotun keltaisen kortin ja joutui uudelleen valmisteluun, säilyy se vellovana tulevaisuuden uhkana.

Olen jo laittanut väärin päin olevaan takkiin toisen hihan, kun mietin yhtenäistä kuljetusalan liittoa . On tavallaan hauska jossitella, että mitä jos meillä olisikin ollut tilanteessa liittofuusiohanketta vastaava ammattiliitto. Tällöin tuskin olisi ollut lakkoakaan, mutta ei myöskään moista mielivaltaa. Neuvottelukulttuuri kehittyisi varmasti omanlaisekseen, liitto loisi oman jännitteensä suhteessa työnantajapuoleen. Kyse on ennen kaikkea pelon tasopainosta – yhteiskuntatilassa, jossa työnantajapuoli näkee kuta kuinkin kaikki lakot laittomina eikä karta härskejä ratkaisuja. Niiden torjumiseen tarvitaan vastapainoksi isoja ammattiliittoja, kattojärjestöjen yhteistyötä ja valmiuksia järjestää kansalliset rajat ylittäviä työtaisteluita.

On vaikea sanoa mitkä olisivat kynnyksikysymykset suuriin kansallisiin työtaistelutoimenpiteisiin tai kuinka paljon ammattiyhdistysliike saisi tahtoaan läpi. Liittofuusio on vielä pitkän matkan päässä, tiedotus ja puhe sen rakenteesta ja sisällöstä jäsenistön piirin on edelleen olematonta, enkä tiedä kuinka perillä liittojen ja SAK :n hallinto sekä toimitsijat itsekään siitä ovat. Olen tulossa kuitenkin tulokseen, että se on pakko hyväksyä poliittisena päätöksenä, perustuslaillisen oikeuden lujittamiseksi. Kulkekoon sitten oman jäsenyytemme tai jäsenetujemme edelle.

Joonas Pulkkinen

Luottamusmies, Hki Pok

Ay-aktiivit kunnallisvaaliehdokkaina

Lasse Nevalainen

60-vuotias Kanta-Hämeestä lähtöisin oleva mieshenkilö.

Neljäkymmentä vuotta erilaisissa ay -liikkeen luottamustehtävissä, viimeksi pääluottamusmiehenä.

Harrastaa kaikenlaista: historiaa, kirjallisuutta, kalastusta, metsässä liikkumista.

Kommunistien ehdokkaana Vantaalla.

Muro Utter

Ikä: 33v

Ammatti: Postityöntekijä

Koulutus: Ammattikoulu ja ylioppilastutkinto

Harrastukset: Pyöräily, kuntosali, urheiluammunta

Puolue: Perussuomalaiset

Ajatus henkilökohtaisemmasta vaikuttamisesta ehdokkuuden muodossa on kytenyt edellisistä hallitusneuvotteluista asti. Vaikka kysymyksessä onkin kunnallisvaalit, kuuden puolueen muodostama "sixpack" kuvaa enimmäkseen demokratian alennustilaa, kun huomioidaan vaalien puoluekohtainen äänijakauma.

Omat ajatukseni kunnallisvaaleihin, ja ylipäänsä tulevaisuutta ajatellen ovat:

- vallalla olevan arvonihilismin ja kulttuurirelativismiin on tultava päätökseen
- suomalaista politiikkaa ja päätöksentekoa tulisi ohjata terve itsekkyyks ja yksilönvapauksien korostaminen.
- vastuullisuus ei tarkoita sitä, että kaikki saavat kaikkea kivaa toisten rahoilla, eikä etenkään sitä, että seuraava sukupolvi joutuu maksamaan

Pasilan osaston jäsenet toivat kotiin kolme pokaalia. Jari Pellikka voitti Reinon heiton, ja asiakkuusmarkkinoinnin luottamusmies Juha Salmén peesasi häntä hienosti pronssilla. Irene Karhu lisäarvopalveluista voitti naisten tikanheiton.

Imatralla kisailtiin leikkimielellä ja seilattiin Saimaalla

PAU:n kesäpäivillä Imatralla lähdettiin kepeästi kesään. Joonas Pulkkinen otti selvää tapahtumapäivien mystisestä maineesta.

Ensimmäiset kesäpäivät ovat aina ensimmäiset, joten odotuksia sen suhteen ei sinänsä ollut Imatralla lähtiessä. Juuret ovat Savo-Karjalasta päin ja kesän aikataulu näytti muutenkin siltä, ettei suvun mökille Punkaharjulle ole yksinkertaisesti vain aikaa lähteä, joten ajattelin, että mikäs siinä jos tehdään tällainen pikaviisiitti Saimaalle. Halusin myös päästä henkilökohtaisesti paikan päälle näkemään, että pitävätkö tietynlaiset myytit, mitä kesä- ja talvipäiviin on yleensä liitetty, todella totta.

Varatyösuojeluvaltuutettumme Poutasen Mikko tarjoutui avokätisesti tarjoamaan kyydin suoraan töistä. Matka Imatralle kului kuunnellen vanhoja postiautomuisteluita ja kertomuksia Pasilan osaston eri vaiheista. Voisi itse asiassa sanoa, että Mikko olikin koko viikonlopun niin sanotusti ”tulesa”.

Imatralla puheenjohtaja Esa Vilkuna kävi ajankohtaiskatsauksessaan läpi Itellan ja VR Transpointin kuviota sekä kesäkuiseen Finnairin lakkoon liittyntä julkisuuskohua. Niin ikään luotiin jo osittain katse ensi vuoteen - lähestyvään liittokokoukseen ja TES -neuvotteluihin, tai vaihtoehtoisesti uusiutuvaan raamisopimukseen. Ilmapiiri kesäpäivillä oli loistava, samaa ei voi tosin ehkä sanoa Imatran yöelämästä ja lauantai kului

kuppikunnissa ja tahoillaan muun muassa risteillen kaunista Saimaata, toimitsijoiden TES-klinikalla tai muuten vain kesäpäivästä nauttien. Tai nauttien.

Pasilaan kaksi kultaa ja yksi pronssi

Osastomme saavutti ehkä jopa yllättäen mitalimäärältään yhtä hyvän menestyksen kesäpäivien leikkimuotoisissa lajeissa, kuin Suomen olympiajoukkue Lontoossa. Tämä tuskin kuitenkaan on osastollemme tai joukkueenjohtaja Pellikalle vastaavanlainen pettymys. Saavutuksena oli naisten tikanheitosta Lipan Irene Karhun kulta, Reinon heitosta asiakkuusmarkkinoinnin luottamusmiehen Juha Salménin

pronssi, jonka täydensi osastomme puheenjohtajan kulta.

Itse asiassa kaksi kultaahan tekee menestyksestämme jopa olympiajoukkuetta paremman! Pitääkin selvittää irtoaisiko kulttuurimäärärahoista... Joka tapauksessa palkintojenjakotilaisuudessa kaikui Pasilan osaston nimi kauniimpana kuin Hoosianna korkeuksissa.

Voin lämpimästi suositella kesäpäiviä ainakin erilaisena viikonloppuna, jolloin on mahdollisuus vaihtaa mielipiteitä ja ajatuksia niin koko maan postialan kollegoiden, ammattiyhdistysaktiivien, kuin liiton henkilökunnan kanssa. Imatran kylpylä antoi ainakin tälle hyvät puitteet ja kelit olivat suosiolliset. Lomien ollessa ovella oli helppo lähteä kesään.

Teksti ja kuva

Joonas Pulkkinen

Tulossa kylmä talvi manulajitteluun?

Keskellä parhainta mansikka- ja mustikkakautta luonto näytti taas kerran voimansa ryöpsäyttäen vedet Tampereen Postikeskukseen ja saaden aikaan melkoista sähköä tuotantoon.

Meillä Pasilassa ilmeisen luonnon aiheuttaman ongelman tulee järjestämään talvi, mikäli vähitellen ei saada ratkaistua kirjepostin manulajittelulle uusia tiloja. Epäilen suuresti työntekijöiden hermojen kestävyyttä, jos ei muisteta viime talven tilannetta, jolloin lämpötila työpisteissä alimmillaan oli aamuyöstä 14 astetta. Työntekijät vapisivat kylmissään toppatakit päällä. Mielestäni työturvallisuuslaki velvoittaa työnantajaa järjestämään asialliset normien mukaiset työolosuhteet ja -tilat, emmehän ole töissä kenttäpostissa.

Joka kesä lentelee joitain hyviä sammakoita työnjohdon suusta. Nyt ei saa kuulemma käydä tarpeillaan kirjekoneen käydessä, vaan on kestettävä taukoon asti. Pitäisi varmaan suunnitella koneiden yhteyteen makkipakki, joka poistaisi ongelman.

Turvakengistä on kehittynyt uusi probleema. Logistiikkakeskuksesta on tuotu Postikeskukseen suuri määrä turvakenkiä ja on ilmoitettu, että uusia ei tilata ennen kuin vanhat on käytetty. Työntekijöiden jalat ovat tietenkin väärän kokoiset, koska kyseisten kenkien kokovalikoimasta puuttuvat koot 39-45. Nyt on varmaan palkattava pikaisesti joukko suurikenkäisiä töihin, tai vedettävä kolmet, neljät villasukat kenkiin täytekiksi.

Edellisessä lehtemme numerossa oli kirjoitus eläkepäiville siirtyvästä Eila Niemestä, joka jäi sanallisesti täysin ylivalvelleena eläkkeelle, sillä häneltä jäi 2 t 21 min talolle joustovapaita käyttämättä. Sanotaan, että kuka vanhoja muistelee, niin sitä tikulla silmään. On silti muistettava vanhaa käytäntöä, kun tulit viimeistä päivää töihin, luovutit pukukaappisi, avaimet ja muut releet, vaihdoit muutaman sanan työkavereidesi ja työnjohdon kanssa ja lähdit kotiin, se oli aikaa se!

Mikko Poutanen

työsuojeluvirasto

Viisautta Voutilan malliin vol. 45

Kesälomat on lusittu ja riippumatto laitettu takaisin liiteriin. Viime kesä oli todellinen penkkiurheilijan unelma. Jalkapallon MM -kisat, yleisurheilun EM -kisat, keihäskarnevaalit ja Lontoon Olympialaiset pitivät allekirjoittaneen tiiviisti TV :n ääressä. Onneksi loma loppui ja on taas aika keskittyä syksyn askareisiin, joita riittää.

Monelle Lokelaiselle on tullut tutuiksi Lean -porukka, johon kuuluvat ovat huomioliivit päällä tehneet havaintoja työstä ja työnteosta. Lean -huone on täynnä keltaisia lappuja erinäisistä havainnoista. Hilpeyttä herätti, kun toimistoni käytävällä olevaan pöytään oli laitettu lappu, jossa ilmoitettiin pöydän olevan tapaturmavaara. Vakavana miehenä päätin tutkia pöydän, jos vaikka joku olisi kiinnittänyt siihen räjähteen. Tai olisiko mahdollista, että pöytä voisi kaatua tai hyökätä ohikulkijan päälle, pöydät, kun tuppaavat olemaan arvaamattomia. Ainoa riski, jonka eräs Lean -jäsen kertoi allekirjoittaneelle oli, että pöytään voi törmätä. Siis käytävällä paikallaan olevaan pöytään voi törmätä. Näin ollen siihen voisi laittaa varoituksen ”VARO PÖYTÄÄ” tai ”TÖRMÄYSVAARA”. Kehotankin jokaista Lokelaista ja Lokessa vieraillevaa varomaan pöytiä, ne voivat olla todella vaarallisia!!!

No niin, sitten todellisen työsuojelun pariin. Näkyvin muutos tulee olemaan tänä syksynä uuden spiraalikuljettimen ja syöttökuljettimien asennus. Saamieni tietojen mukaan syöttötyö tulee näin ollen helpottumaan ja yksi raskaimmista työtehtävistä kevenee. Kokonaan ei rullakoista tai pakettihäkeistä nosto poistu, mutta se vähenee. Työn kierto on tarkoitus aloittaa tosissaan syyskuussa. Kesällä kesäapulaiset olivat

kierron esteenä, mutta syyskuussa neljän kierron malli voitaneen toteuttaa. Odotan työntekijöiltä yhä palautetta mallista ja sen toteutumisesta, jotta voimme parantaa ja korjata sitä. En enää viitsi perustella työn kierron välttämättömyyttä, vaan tyydyn muistuttamaan siitä tosiseikasta, että yksipuolinen työ kuormittaa yksipuolisesti.

Vielä muutama sana Leanista. Tunnustan kernaasti, että Lean -hankkeessa on runsaasti havaintoja, jotka liittyvät läheisesti työsuojeluun. Samoin ilokseni olen havainnut, että useissakin työsuojeluun liittyvissä asioissa työsuojelulla ja Leanilla on yhteinen intressi. Esimerkiksi spiraalin syötön kääntäjän paikan koroke oli yhteinen havainto. Myös riskien arvioinnissa teimme samoja havaintoja. Kuitenkin Lean -hankkeen yhtenä tutkittavana kohteena on niin sanottu arvoa tuottavan ja arvoa tuottamattoman työn selvittäminen. Mikä on työssämme arvoa tuottava työ? Pelkistettynä asian voisi ajatella näin: paketin siirtäminen luisulta rullakkoon on arvoa tuottavaa työtä, kun taas rullakon vaihtaminen ei tuota arvoa. Kumpikin työ on välttämätöntä, mutta ainoastaan toinen näistä töistä tuottaa arvoa. Kun kyselin mihin tätä tietoa tarvitaan, niin kukaan Lean -porukasta ei osannut tyhjentävästi argumentoida asiaa minulle.

Tällainen työn kellottaminen arvoa tuottavaan ja tuottamattomaan työhön on mielestäni todellinen kummastelun aihe koko Leanissa. Mutta kuten suunnittelupäällikkö Peter Staven sanoi henkilöstö-infossa: ”Tarkoitus ei ole juosta, vaan miettiä, miten sama työ voitaisiin tehdä vähemmällä askelilla”. Tämä haisee puhtaasti työn rationalisoinnilta ja uskallan ennustaa, että syksyn mittaan tästä tullaan väentämään kättä.

Muutama sana vielä riskien arvioinnista. Touko- ja kesäkuu tuli käytettyä riskien tunnistamisessa ja arvioimisessa. Tästä annan tunnustusta myös Lean -porukalle, joka havainnoi sellaisia asioita, joita meiltä jäi huomaamatta. Tosin työsuojelun perspektiivi riskien arvioinnissa on puhtaasti siinä, mikä on riski, riskin todennäköisyys ja sen mahdollinen seuraus. Lean ei käytä samoja metodeja havainnoinnissa, mutta kiitos kuitenkin. Yhtenä suurimpana riskinä on nyt jo pitkään ollut tiedossa keskialueen vilkas trukki liikenne ja jalankulku. Työturvallisuuden parantaminen siellä ei ole helppoa, mutta ei myöskään mahdotonta.

Yleensä riskien arvioinnista nousseita asioita on niin paljon, että yksi Pasilli -juttu ei riittäisi niitä luettelemaan, joten aiheenani on saada Lokeen perustettua riskienarviointityöryhmä, jonka tehtävänä on poistaa tai vähentää arvioissa nousseet riskit siedettävälle tasolle. Yhtä kaikki näen hyvin työntäyteisen syksyn runsaine haasteineen. Suurin ja jo pitkäaikainen haasteeni on yhä Loken järkyttävän korkean sairaspöissaoloprosentin laskeminen.

Bon voyage

Täytin heinäkuussa 43 ja ajattelin, että ”jee, enää 20 vuotta eläkkeelle”. Siis sikäli kun vielä 20 vuoden päästä pääsee vanhuuseläkkeelle 63 -vuotiaana. Kun ajattelee, niin 20 vuotta on ihmisiässä pitkä aika, mutta silloin kun on aika jättää jäähyväiset työtoverille ja ystävälle, tuntuu, kuin meille annettu aika olisi mennyt liian nopeasti.

Tänä syksynä kaksi ystävääni ja työtoveriamme jää ansaitulle eläkkeelle. Stephen Oforin olen saanut tuntea jo 90 -luvulta lähtien Pasilan postikeskuksesta. Samoin Lasse Nevalainen Loken terminaalista jää pois työelämästä. Kumpikin jättää arkeemme aukon, jonka ainoastaan aika ja muistot paikkaavat. Lasse on tehnyt mittavan työn edunvalvojana ja ylipäätään ammattiyhdistysliikkeessä. Jos PAU Pasilan osastolla olisi Hall of Fame, Lasse olisi yksi kirkkaimmista tähdistä. Myös Stephen Oforia jään kaipaamaan. En tiedä tai tunne ketään toista työntekijää, joka olisi ollut 68 -vuotiaaksi asti työelämässä. Jäämme kaipaamaan Stepheniä ja Lassea, joten päätän tämän juttuni toivottamalla sydämeni pohjasta heille leppoisia eläkepäiviä.

Jouni Kaiponen

Työsuojeluvaltuutettu, Loke ja Ulk

ITELLAN SISÄLIIKUNTAFFESTIVAALIT

6. - 7.10. 2012

VIERUMÄELLÄ

Aamuauringon sarastaessa pysähtyi Helsingin bussin porukka kuljettajan lepotautille Jyväskylän takana Hirvaskankaan ABC:llä.

Rokualle kokoonnuttiin eri puolilta Suomea Itellan hyvinvointitapahtumaan

Istumalihastesti ja muita kokemuksia Rokuan työhyvinvointimatkalta 1. -2.9. Herttoniemen postilaisten kertomana.

Nousen yöbussiin Itä-Helsingin hämärässä perjantain ja lauantain välisenä yönä. Kello on 0.54 enkä voi uskoa, että olen tähän aikaan hereillä. Nopean matkan jälkeen vaihdan Rautatientorilla bussista toiseen. Moikkaan arasti minulle tuntemattomia kasvoja. Peremmältä löytyvät oman toimipaikan kaverit.

Lysähän heidän viereensä, haluaisin nukkua, mutta en jännitykseltäni pysty. Auto starttaa ja lähdemme Helsingin keskustasta kohti Rokuaa, lähes 600 kilometrin päähän työhyvinvointipäiville. Olen varautunut matkalle kuin vanha mies: villasukat, torkkupeitto, korvatulpat.

”TUU JUTTELEMAAN!”, kuuluu työtoverin hellä kehoitus, kun kaivelen varusteitani esiin. Koska uni on päättänyt vältellä minua, otan tilaisuudesta kiinni. Ja niin monet tutut ihmiset saavat uudet kasvot. Tämä on vapaa-aikaa, ei työtä, ja siksi naamiot on riisuttu, siniset on jätetty kaappiin.

Hiljalleen puhe laantuu ja huoltoasemalla pidetyn tauon jälkeen se loppuu tyystin. Yritän nukkua, jotta ohi menossa oleva yskä ei pahenisi. Siitä ei tule mitään. Yht`äkkiä herään usean tunnin kadottaneena keskeltä jäkäläpeitteistä mäntymetsää. ”Ollaan melkein perillä”, ilmoittaa kuljettaja.

On vaikea uskoa, että keskelle tätä soista saareketta on rakennettu niin upeat puitteet! Ohjelmaa on paljon ja jokaiselle varmasti jotakin.

Itse olen ilmoittautunut maastopyöräilyyn ja vesijumppaan. Näiden lisäksi hemmottelen itseäni hieronnalla. Tuoreena isänä hartiat ovat aivan tukossa pienokaisen kantamisesta.

Jo aulassa joudun kuitenkin luopumaan suunnitelmistani. Yskänkohtaus lyö rintaan kuin postipuntti. On pakko luopua liikunnasta. Perun osallistumiseni. Ärsyttää. Ja niin ärsyttää muitakin: kalastus on peruttu. ”Minähän kalastan vaikka yksin!”, eräs työkaveri julistaa. Ja niin hän tekeekin.

Ulkoilu, sauna ja hieronta kutsuivat

Haluan edes vähän ulkoilmaa, joten käyn pienellä lenkillä läheisen lammen ympäristössä työkavereiden kanssa. Ihmettelimme kilvan mäntyjen väliin viritettyjä naruja.

Esa Kytösaho torkkumassa menomatalla.

Yksi arvelee niitä jäkälänsuojiksi, toinen lasten leikkejä varten viritetyksi seitiksi. Jälkimmäinen osuu oikeaan, sillä jonkin matkan päässä törmäämme risupartaiseen mieheen, joka pakkaa autoaan.

”Eräsusi”, lukee äijän isossa lava-autossa. Varmaankin inkkarikisan järjestäjä - ja siihen kisaan ne langatkin liittyvät. Päätän, että jos kunto yhtään kestää, osallistun myöhempään inkkarikisaan. Syötyäni erittäin hyvän lounaan kömmin lakanoiden väliin. Huonetoveri lähtee jahtaamaan jotain harvinaisia sieniä lähimaastoon. Käsken tuomaan jotain mikä helpottaa yskää ja painan pään tyynyyn.

Herään kolmen tunnin päästä. En ehdi myöhäisempään inkkarikisaan enää, joten lähden kylpylän puolelle. Höyrysaunan kuumuudessa röörit aukeavat ja tutustun eri puolilta maata paikalle tullessiin kollegoihin. Tuntuu siltä kuin olisimme tunteneet aina, keskustelu soljuu kevätpuron lailla. Olemme kaikki yhtä mieltä siitä, että on aivan oikein, että kerrankin hyvinvointipäivät on järjestetty hieman pohjoisemmassa.

Hetken päästä makaan hierontapöydällä. Kärsin ja nautin yhtä aikaa. ”Aika jumissa ovat”, kommentoi hieroja lähes jokaista lihastani. ”Varmaan parempi että lepääät siellä kotona nyt hyvän aikaa, kyllä nämä jalat ovat niin väsyneet”. En voi kuin myönnellä. Levon, saunan ja hieronnan jäljiltä olen euforinen.

Nautin kupin kahvia työkavereiden seurassa, aika kuluu leppoisasti. Sitten syömään - taas! Ruokapöydässä törmään samaan mieheen, jonka kanssa olin saunassa. Muitakin yhteisellä bussimatalla olleita kollegoja tulee istumaan samaan pöytään.

Mukavia, tavallisia ihmisiä. Nautin uusien ja vanhojen kollegojen seurasta suunnattomasti.

Pian tanssiorkesteri Punainen Kitara soittaa jo illan ensimmäinen kappaleen. Minulla ei tanssijalka vipata, väsymys alkaa vetää kohti petiä.

Minigolfin jälkeen kuuntelin Mertarantaa

Seuraavana aamuna, ravitsevan aamupalan jälkeen minigolfissa minua vastaan pelaa vanhempi kollega, joka on selvästi tuomarien, - jotka ovat myös tuttua sakkia - suosikki. Kun näyttää siltä, että johdan kymmenellä lyönnillä, tuomarit tekevät kaikkensa, jotta epäonnistuisin. Lopulta jää epäselväksi, voitinko vaiko en, sillä pistelasku on suoritettu salassa. Voittajan selvittäminen jää kuitenkin toissijaiseksi, sillä en ole pitkään aikaan nauranut näin paljon! Kiitos tuomareiden sekä kanssapelaajan... Golfaamasta siirryn Antero Mertarannan luennolle.

Mies, joka on ollut tähän asti läsnä vain äänenä olohuoneessani. Peruskoulunopettajakoulutus taustalla tuntuu: luento on hyvin jäsennelty. Ainakin minulle kirkastuu Mertarannan kokemusten kautta mitä on olla jatkuvasti julkisuuden valokeilassa. ”En koskaan selittele tekemisiäni julkisuudessa”, hän kertoo. Hyvä neuvo kenelle tahansa.

Tavaroiden pakkauksen, lounaan ja huoneen luovutuksen jälkeen on jäljellä vielä pakaralihastesti. Eli kahdeksan tunnin ajomatka Helsinkiin. Enää en arastele bussiin noustessani, monet naamat ovat tulleet tutuksi.

Paluumatka menee hitaasti, ikävöin perhettäni ja torkun. Unen horteessa mietin, miten hieno retki onkaan ollut. Uusia tuttavuuksia, leppoisaa yhdessäoloa, rentouttava viikonloppu kaiken kaikkiaan.

Ihmettelen vain vaisua osanottoa. Missä ne kaikki muut kollegat ovat? Ai, siellähän te olette, tätä juttua lukemassa! Voin näin täältä bussin penkiltä todeta, että tulkaa mukaan! Mitä isompi porukka osallistuu, sitä hauskenpaa meillä on! Nähdään seuraavassa tapahtumassa!

Teksti

Esa Kytösaho, Helsinki 81

Kuvat

Nina Sinervo, Helsinki 81

Inkkarikisan voittajajoukkue vauhdissa kanoottiosuudella.

Vyöhyke -elokuva

Olin mukana tekemässä elokuvaa nimeltä Vyöhyke. Ääneni kuuluu kolmessa kohtaa elokuvassa. Päätin haastatella ohjaajaa, tuottajaa, näyttelijää ja leikkaajaa, muita nimikkeitä en muista.

Kun tein haastattelua, niin tekijöillä ei ollut mitään tietoa, mihin elokuva menee näyttölle. Elokuva oli jo saanut ensi-iltansa Karjaan kotimaisen elokuvan festivaalilla. Ja oli saanut hyvän vastaanoton.

1. Mistä elokuvan idea on lähtöisin?

Neuvostoliittolaisesta tieteisromaanista ”Huviretki tien pientareelle”, jonka pohjalta on jo aikaisemmin tehty loistava elokuva ”Stalker”.

2. Olisitteko halunneet elokuvalla ulkopuolista rahoitusta?

Emme. Ajatus oli alusta asti tehdä ja maksaa kaikki itse ja kokeilla mihin pystytään.

3. Mikä on seuraavan elokuvanne aihe?

Aiheita pyörii mielessä kymmeniä, mutta on todella vaikea päättää, mikä otetaan työn alle. Sen voin luvata, että se on jotain vähintään yhtä sekopäistä kuin tämä elokuva.

4. Mikä oli vaikeinta elokuvan teossa?

Sovittaa kaikkien tekijöiden aikatauluja yhteen. Kaikillahan meillä on leipätyöt ja elokuvaa pääsi tekemään vain silloin, kun muilta kiireiltä ehti.

5. Milloin ja miten elokuvanne voi nähdä?

Netistä: www.vyohyke.fi

6. Mistä luovuutenne on lähtöisin? Viinasta, saunasta vai kaveriporukasta?

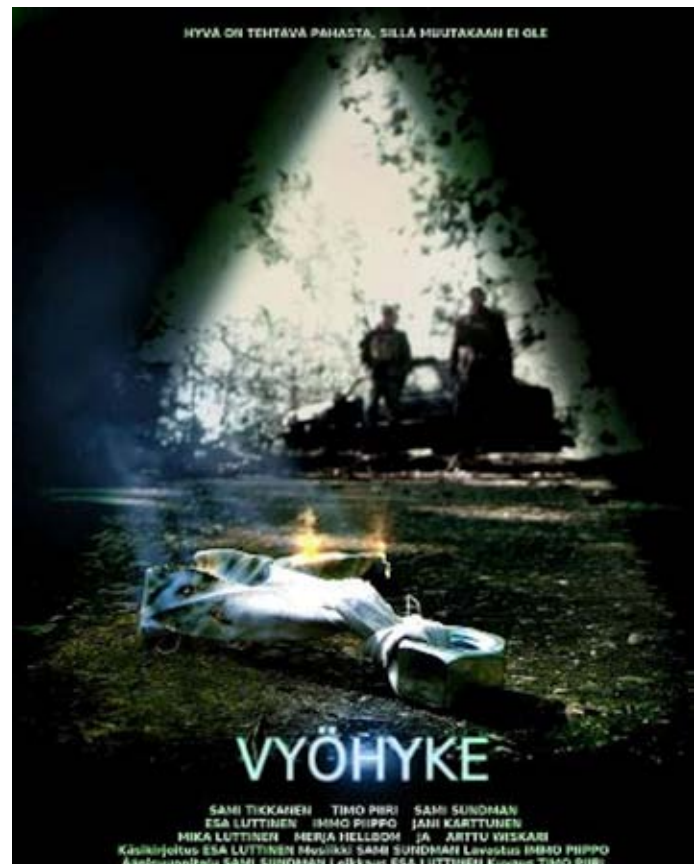
Kaikista edellä mainituista.

7. Tämä ei taida olla ihan tervettä touhua. Oletteko leffafriikkejä vai mikä teitä oikein vaivaa?

Olemme.

8. Miksi mä sua oikeastaan haastattelen? Kuulutko edes liittoon?

Jep.

Haastattelun jälkeen elokuvan on voinut nähdä 22.7. Tampereen Finnconissa ja 27.7. Espoon Ropecon-tapahtumassa.

Kaverit odottavat vain vastausta levittäjiltä, että ottaako joku jakeluun. Ja me ruvetaan työstämään jo uutta elokuvaa.

Riku Pellikka

Ay-aktiivit kunnallisvaaliehdokkaina

Riikka Korpinummi

33 -vuotias vasemmistoliiton ehdokas Helsingistä.

Helsingin Vasemmiston varapuheenjohtaja

Postilla duunissa noin 15 vuotta.

Haluan kotikaupungin, jossa:

- jokaisella helsinkiläisellä on mahdollisuus vaikuttaa, vaikka elämässä on muitakin kiireitä
- elämä on turvallista niin kotona kuin kaduillakin. Väkivaltaan ja rasismiin puututaan. Ongelmia ehkäistään ennalta.
- jokainen voi asua ilman, että suurin osa tuloista menee asumiseen
- sanotaan EI ulkoistamiselle
- kaupunki takaa reilut työehdot sen työntekijöille

24-vuotias Vasemmistoliiton ehdokas Helsingistä.

Postityöntekijä ja toimittaja.

Luottamusmies ja toinen varatyösuojeluvaltuutettu.

Pulkkinen – edunvalvojasi myös Helsingin kunnallishallinnossa

Ja miksi ei? Haluan pitää huolen siitä, että ostovoiman heikentyessä ja tuloerojen kasvaessa palvelujen laatu pysyy samana. Kuntaudistus tarkoittaa myös kuntien valtionosuuksien leikkaamista. Keskiavertopalkansaajalla tai sitä huonommin ansaitsevalla ei ole varaa kalliimpiin palvelumaksuihin. On välttämätöntä, että toimivat perus- ja lähipalvelut ovat kaikkien helposti saatavissa ja, että ne ovat laadukkaita.

Asuminen, jos mikä tuntuu palkkapussissamme. Omalta osaltani haluan olla ratkaisemassa Helsingin asunto-ongelmaa ja olla käänntämässä hintakehitystä laskujohtoiseksi. Helsinkiin pitää tuottaa monipuolisesti asuntoja niin yksin asuvien, lapsiperheiden kuin vanhustenkin tarpeisiin. Sosiaaliset seikat, kuten opiskelu, ikä ja yhteisölliset tekijät tulee ottaa tässä huomioon.

Asuntotuotannon ohella Helsingin kaupungin tulee kuunnella kunnallisessa päätöksenteossa enemmän sen asukkaita. Haluan antaa tavalliselle kaupunkilaiselle enemmän mahdollisuuksia vaikuttaa hänen palvelutarpeisiinsa sopivien palvelujen tuottamiseen ja antaa hänen mielipiteensä kuulua oman lähialueen kaavoitukseen liittyvissä asioissa.

Intohimoisena kulttuurin kuluttajana haluan turvata monipuolisen kulttuuritarjonnan ja edistää kansalaislähtöistä kulttuurituotantoa uusilla tiloilla, sekä löyhentää julkisen tilan kontrollointia. Haluan tuoda kaupungin lähemmäksi sen asukkaita, en virkamiehiä tai valvontakameroita.

Joonas Pulkkinen

Kuva Kristo Sylman

Työsuojeluasiaa Pok :sta

Työsuojeluhenkilöt

Työsuojeluvaltuutetuksi valittiin **Eija Heikkilä** ja ensimmäiseksi varatyösuojeluvaltuutetuksi **Mikko Poutanen** sekä toiseksi varatyösuojeluvaltuutetuksi **Joonas Pulkkinen**.

Työsuojeluasiamiehet valittiin kevään aikana ja kunkin työsuojeluvaltuutetun edellytetään olevan asianomaisen työpaikan työntekijä ja perehtyneen työympäristössä vallitseviin olosuhteisiin.

Työehtosopimuksessa ja työsuojelun yhteistoimintasopimuksessa kerrotaan työsuojeluasiamiehen oikeuksista, tehtävistä ja oikeudesta käyttää työaika kyseisen tehtävän hoitamiseen. Työsuojeluasiamiehellä on oikeus ilman eri valtuuksia pyytää neuvotteluja työnantajalta, jos hän havaitsee työpaikalla epäkohtia tai työsuojelumääräyksen vastaisen tilan. Hänellä on oikeus tehdä esityksiä työ-, työympäristöolosuhteiden ja –välineiden kehittämiseksi. Hänellä on myös oikeus saada tieto siitä, mihin toimenpiteisiin työnantaja ryhtyy tai on ryhtynyt havaitun epäkohdan poistamiseksi.

Työsuojeluasiamiehellä on oikeus kouluttautua tehtäviensä hoitamista varten. Koulutuksella tarkoitetaan liiton järjestämää sopimuskoulutusta. Koulutuksen ajalta työnantaja maksaa työsuojeluasiamiehelle palkan ja kerran kuussa pidetään työsuojeluasiamiesten kokous.

Vastaanoton Hinnoittelupalveluun (aamu), tulotarkastus, massalähetykset ym. aamuvuoron kokonaistoimintoihin **Katriina Honkarila** sekä **Tulotarkastukseen**, laiturin (ilta), selvitys, Erpa, ym. **Muro Utter**.

Lisäarvopalveluihin Vastauslähetyksiin (aamuvuoro) valittiin **Leena Miettinen** ja **Ilta- ja yötoimintoihin** **Minna Uramo**.

Kirjelajitteluun Konelajitteluun aamu- ja iltakiertoon **Tuula Syrjäläinen** ja **Yövuoroon** **Rube Korkeamäki**.

Manuaalilajitteluun aamu- ja iltakiertoon **Maarit Kuikka** ja **Yöhön** **Teemu Karttunen**.

Raskaaseen tuotantoon valittiin aamu- ja iltatoimintoihin **Timo Kantola**.

Viikonloppuryhmällä ja Raskaan Yövuorossa ei ole ketään työsuojeluasiamiestä.

Muuta työsuojeluasiaa

Helsingin postikeskuksessa sairauspoissaoloja oli toukokuun loppuun mennessä 8,1 %. Tapaturmia oli sattunut toukokuun loppuun mennessä 38 kpl, joista 24 kpl työpaikalla. Kevään aikana työsuojeluvaltuutetuille pidettiin seminaari, jossa kerrottiin miten saadaan tapaturmat vähenemään työpaikoilla. Jokainen läheltä piti -tilanne, -tapaturma tullaan tutkimaan ja riskien arvioinnissa nousseet vaaratekijät pitää korjata työpaikoilla.

Pok :ssa on koulutettu esimiehiä ja työsuojeluasiamiehiä tutkimaan tapaturmia ja läheltä piti -tilanteita vuoden 2011 lopussa. On otettu myös käyttöön turvallisuuskierrokset eli Safety Walkit. Työpisteistä pitäisi löytyä ”Vaaratilanne -ilmoituslomakkeita”, joilla työntekijät voivat ilmoittaa huomattessaan jonkun puutteen työpaikoilla.

Esimiehille, työsuojeluväelle ja työntekijöille on pidetty koulutus ja infotilaisuuksia kevään lopussa ja kesän alussa Itellan työhyvinvoinnin johtamismallista. Johtamismallissa käydään läpi ”Työssä selviytymisen mallin seuranta ja Työturvallisuuden dynaaminen raportointimalli”. Työssä selviytymisen mallin tarkoituksena on puuttua ennalta työntekijöiden työssä jaksamiseen työhyvinvointikeskusteluilla, entinen puheeksi otto, ja toimenpiteillä työpaikalla. Dynaamisen raportointimallin tarkoituksena on saada tietoon työpaikan vaaratilanteet ja samalla seurataan korjataanko vaaratilanteet mahdollisimman vaarattomiksi tai poistetaan ne kokonaan.

Meillä ei ole taikasauvaa, jolla saisi asiat hetkessä korjattua, mutta opettamalla uusia ja osittain jo vanhojakin asioita saadaan vietyä niitä parempaan suuntaan pikku hiljaa. Myös työntekijöiden kertomat puutteet työpaikan toiminnassa auttavat edunvalvoja viemään asioita eteenpäin. Kiitos siitä.

Toivotan kaikille turvallista syksyä. Syksyn iltojen pimentyessä heijastin on halpa henkivakuutus.

Eija Heikkilä

työsuojeluvaltuutettu, Hki Pok

Luottamusmiesesittely

Varaluottamusmies Muro Utter

1. Minkä osaston luottamusmiehenä toimit?

Toimin vastaanoton laituritoimintojen, selvityksen ja tulotarkastuksen varaluottamusmiehenä.

2. Kauanko olet ollut luottamusmiehenä?

Noin vuoden.

3. Mitä tehtäviisi kuuluu?

Varsinaisen luottamusmiehen sijaistamisen lisäksi yritän pysyä omalta osaltani hereillä sen suhteen mitä työyksikössä tapahtuu, sekä millainen ilmapiiri työpaikalla vallitsee.

4. Minkälaisen koulutuksen olet saanut tehtäviisi?

Paras koulutus on ollut työpaikalla vietetyt vuodet, mutta ammattiliitto on kouluttanut varsin kattavasti erityisesti lainsäädäntöön liittyvissä asioissa.

5. Mitkä työhön liittyvät ongelmat ovat tulleet esiin/ olet joutunut käsittelemään omalla osastollasi?

Yksittäisten henkilöiden terveydentilaan liittyvät asiat, työssä jaksaminen, työn epätasainen kuormittavuus, sekä työn kierron vähäisyys ovat olleet esillä.

6. Mitkä asiat ovat työpaikalla menneet eteenpäin? Positiivisia tuloksia työn teossa/työmenetelmissä?

Lähtötilanne oli hyvä toimen alkaessa, eikä mitään merkittäviä asioita ole ilmaantunut eteenpäin vietäväksi. Joihinkin yksittäistapauksiin olen toivon mukaan saanut muutoksen.

7. Minkälainen työilmapiiri on osastollasi?

Omassa ryhmässäni ilmapiiri on enimmäkseen hyvä, mutta koko alueen kokonaiskuva ei vielä ole täysin selvillä. Saadut terveiset jättävät toivomisen varaa.

8. Olisiko työilmapiirissä parannettavaa? Miten sitä voisi kehittää?

Mahdollisimman kattava selvitys lähtötilanteesta on ensimmäinen asia. Ongelman hoitaminen riippuu ongelman laadusta.

9. Mikä on työssäsi luottamusmiehenä parasta?

Parasta on ehdottomasti se, kun tullaan nykimään hihasta ja kysytään jotain.

10. Mikä on vaikeinta luottamusmiehen työssä?

Joidenkin asioiden eteenpäin saattaminen voi olla hyvin aikaa vievää ja pitkäjänteistä hommaa. Ajoittaista turhautumista siis ilmenee, mutta sen kanssa oppii elämään.

11. Mitkä ovat tavoitteesi luottamusmiehenä?

Tavoitteena on tehdä työni mahdollisimman hyvin.

12. Terveisesi työntekijöille ja kollegoille

Kovaa ajoo.

LÄHDE UUSITTUUN LUPPOON LOMAILEMAAN 1. - 8.4.2013

Pasilan seniorit järjestävät keväisen hiihtoviikon uusittuun Luppoon. Hiihto ei ole pakollista, vaan mahdollista. Valaistu konelatu lähtee majapaikan nurkalta.

Vaihtoehtoisesti voi harrastaa vaikka kävelyä, sauvakävelyä, pilkkimistä tai muuten vain luppoilemista.

Viikolle voivat osallistua kaikki nykyiset ja entiset posti-teleläiset ystävineen ja tuttavineen.

Viikolle pääsevät mukaan **35** ensiksi ilmoittautunutta.

Porukan **vetäjänä toimii Pekka Korhonen**, joka toivottaa vanhat ja tulevat tuttavat ja ystävät mukaan.

Vietetään mukavia hetkiä yhdessä, hiihdellään, tulistellaan, paistellaan makkaraa ja kahvistellaan ja tietenkin: muistellaan mukavia.

Viikon hinta on **395 €/henkilö** ja sille voi hakea SAL :n lomatuokea. Myös postin hyvinvointisäätiö on lupautunut avustamaan ja Pasilan osasto on luvannut tukea jäseniään.

**Ilmoittautumiset: Pekka Korhonen
puh. 040 -5522 388.**

Varausmaksulla **100 €/henkilö** varmistat ilmoittautumisen, joka tulee tehdä viimeistään marraskuun loppuun mennessä.

Helene Schjerfbeckin näyttely teki vaikutuksen

Helene Schjerfbeck (1862 - 1946) on eräs Pohjoismaiden kuuluisimmista ja merkittävimmistä taiteilijoista ja nykyisin kenties tunnetuin suomalainen taiteilija ulkomailla. Hänen pitkä ja tuottoisa uransa kesti yli 70 vuotta. Olimme Sata -kerhon kanssa tutustumassa Helene Schjerfbeckin näyttelyyn Ateneumissa syyskuussa järjestetyllä opastetulla kierroksella. Läsnä oli kymmenkunta taiteesta kiinnostunutta postilaista.

Ateneumiin on koottu laajin Schjerfbeckin tuotannosta koskaan järjestetty näyttely taiteilijan syntymän 150 -vuotispäivän kunniaksi. Se sisältää yli 300 teosta taiteilijauran kaikilta kausilta 1880-luvun historiamaalauksista myöhäiskauden pelkistettyyn modernismiin. Näyttelyssä on myös ennen näkemättömiä tai harvoin nähtyjä teoksia useista yksityiskokoelmista. Laajan näyttelyn vuoksi oppaamme oli mahdotonta esitellä meille läheskään kaikkia teoksia, mutta saimme hyvän käsityksen taiteilijan tuotannon eri kausista ja kuulumme mielenkiintoisia kertomuksia monien teosten syntyhistorioista.

Helene Schjerfbeck: Mustataustainen omakuva (1915)

Ateneumin taidemuseo; kuva: Valtion taidemuseo, Kuvataiteen keskusarkisto/Hannu Aaltonen

Schjerfbeck aloitti taiteilijan uransa hyvin varhain, jo 11-vuotiaana, jolloin hän pääsi opiskelemaan Suomen Taiteilijayhdistyksen piirustuskouluun. Uran alkuvaihetta varjosti paitsi lapsena kaatumisen seurauksena saatu vaikea lonkkavika, myös ajan ahdas naiskäsitys, joka ei olisi antanut tilaa voimakkaalle luovuudelle. 1880-luvulla Schjerfbeck matkusti ja opiskeli Ranskassa, Italiassa ja Englannissa. Tuolta ajalta ovat muun muassa tunnetut maalaukset Haavoittunut sotilas hangella (1880) ja hillityn realistinen Toipilas (1888).

Jo nuoruustuotannostaan lähtien Schjerfbeck oli huomattavan kiinnostunut lapsiaiheesta. Lapsen kautta hän tutki elämän vakavuutta ja haurautta, samoin kuin elämän suloisuutta. Hänellä oli myös harvinainen lahjakkuus kuvata lapsen mielentilaa jopa tämän kasvoja näyttämättä, mikä käy ilmi esimerkiksi teoksesta Äiti ja lapsi (1886).

Palattuun Suomeen 1900-luvulla Schjerfbeck opetti Taideyhdistyksen piirustuskoulussa. Tuolloin hänen maalauksiinsa ilmaantui uusia piirteitä, viivat muuttuivat herkemmiiksi ja värit pelkistetyimmiksi ja hän siirtyi yhä enemmän tyyllitelevään modernismiin kohti intiimiä ja sisäisen kuvausta. Aiheet hän haki lähipiiristään maalaten muotokuvia omaisistaan, muun muassa äidistään, sekä yhteisönsä työläisistä ja lapsista.

Vuonna 1902, terveyden jo horjuessa, Schjerfbeck erosi opettajan virastaan ja muutti asumaan Hyvinkäälle. Naimattomana, ajan tavan mukaan, Schjerfbeck asui äitinsä kanssa. Elämänmuutos mahdollisti uuden maalaustavan täyden esiin pääsyn ja Schjerfbeckistä tuli yksi 1900-luvun avantgardetaiteen johtava taiteilija Pohjoismaissa. Aikaisempien töiden värisevä liikaherkkyys väistyi. Värien ilmaisema henkinen ja fyysinen olemus yhtyivät suurissa, selkeissä pinnoissa, kuten vaiheen päätteeksiin kuuluvassa Ompelijatar- eli Työläisnainen -maalauksessa (1905). Siinä käytetty hengittävä, kaunis musta on monien 1900-luvun alussa syntyneiden Schjerfbeckin maalausten ydinainesta.

Raikkaat ja heleät värit puhuttelivat Sirkustyttö -maalauksessa

1910-luvulla skaalaa laajentavat häikäisevän kirkaat ja puhtaat värit. Omaksi suosikikseni kauden monista raikkaan ja heleän värisistä maalauksista nousi oppaamme esittelemä Sirkustyttö (1916). Maalauksessa taiteilija on ikuistanut hyvinkääläisen sepän tyttären, joka ohikulkevan sirkuksen innostamana - ei sentään karannut sirkuksen mukaan - vaan muuten kiinnostui kovasti sirkuselämästä.

Schjerfbeck on tunnettu myös omakuvistaan, joita hän maalasi aina varhaisesta nuoruudestaan viimeisiin elinvuosiin asti. Omakuvien sarja on kuvaus naisen vanhenemisesta. Taiteilijan ulkonäkö muuttuu yhä häilyvämmäksi ja rujommaksi, mutta samalla ilmaisu tulee vahvemmaksi. Viimeisessä omakuvassa kasvot ovat epäsymmetriset ja pää kallon kaltainen. Opastuskierroksemme alkupiste oli komea Mustataustainen omakuva vuodelta 1915. Maalauksessa taiteilijan itsevarma päättäväinen ilme ja punainen maalauspurkki siveltimineen kertovat, että Schjerfbeck oli vahvasti tietoinen omasta osastaan taiteilijana. Nimensäkin hän on kirjoittanut maalauksen taustalle tavalla, joka pohjaa renessanssiajan muotokuvaan.

Ja sitten se pieni sensaatio. Meillä oli onni nähdä Schjerfbeckin ennen tuntematon maalaus, joka äskettäin mediakohun saattelemana löydettiin ja oli nyt ensimmäistä päivää esillä yleisölle. Kyseinen maalaus löytyi konservointityön aikana yksityisomistuksessa olevan maisemamaalauksen alta, minne taiteilija oli sen omin käsin ommellut. Maalaus esittää selin olevaa naista, jonka olkapään yli pieni lapsi kohdistaa katsojaan aran katseen. Mutta miksi taiteilija on halunnut kätkeä tämän maalauksen? Oppaamme esitti arvelun, että taulun teema oli taiteilijalle arka ja kipeä, sillä hänen kihlauksensa englantilaisen taiteilijan kanssa oli kariutunut ja tiedettiin, että hän suri lapsettomuuttaan. Lopullista syytä emme ehkä koskaan saa tietää, mutta kenties mysteeri, joka taulua ympäröi, vain lisää sen viehättävyyttä.

Helene Schjerfbeck: Nainen ja lapsi (n. 1887)

öljy: yksityiskokoelma/maalauksen päälle taiteilija oli ommellut Raaseporin maisema-teoksen kankaan; kuva: Valtion taide-museo, Kuvataiteen keskusarkisto/ Yehia Eweils

Teksti

Anna Kokkonen

Kuvat

<http://press.ateneum.fi>

Lähteet:

Naisten huoneet. Taidetta Ateneumin kokoelmista 1840 - 1950. Ateneum 1997.

Tuntematon horisontti. Suomen taidetta 1870 - 1920. Ateneumin julkaisu no 20.

Itella Logisticsin logiikkaa 6.

Niinhän siinä taas kävi, että vasta edellisen Pasillin aikataulun umpeuduttua tuli päätös Transpointin ja Itella Logisticsin mahdollisesta yhteistyö- ja yhdistymiskuviosta. Yhdistyminen tulee tapahtumaan Itella Logistics -vetoisesti, joten pahimmat uhkakuvat ilmeisesti vältettiin tällä kertaa. Viimeisen sanansa asiasta sanoo kilpailuviranomainen, vaikka itse sopimus onkin jo allekirjoitettu. Tosin yksityiskohdat alkavat täsmentyä lomakauden päättymisen jälkeen, kun asiasta päättävät tahot jatkavat asian tiimoilta. Tiedotetaan asiasta lisää tuonnempana, kun on uutta kerrottavaa.

Lokakuun 15. päivänä katsotaan Tupa -korvauksen lopullinen summa. Ilmeisesti nykyisellä maksatustahdilla ei tulla saavuttamaan sovittua kokonaissummaa. Kaikki terminaalin P -palkkaliitteen työntekijät, jotka saavat palkkaa tuolloin saavat oman osansa takamaksusta. Ilmoitetaan maksuaikatauluista ja summista niiden täsmennyttyä tuonnempana. Todennäköisesti loppumaksu tulee tapahtumaan marraskuun palkan yhteydessä. Samalla 15.10. siirrymme tuottavuuspalkanosa 2,15 % palkkion piiriin, jonka yksityiskohdista ja maksatuksesta käynnistetään neuvottelut työnantajan kanssa.

Heinäkuussa viikolla 28 terminaalin ”vpk -laiset” saivat vihdoin toteuttaa itseään. Terminaalissa suoritettiin tuulikaappien ja roskisten pesu aamuvuoron muiden hommien ohella. Pöly ja lika saivat ”letkusta” rankalla kädellä. Iso kiitos kaikille työhön osallistuneille, hienoa duunia.

En tiedä, onko kyseessä kokeilu, vai onko työnantaja muuttamassa rekrytointistrategiaansa. Pelkästään nuorten palkkaamisen sijaan on sitten palkattu myös hieman varttuneempia henkilöitä työsuhteeseen. Luulisi ainakin työn opastajien taakan hieman helpottuvan, sillä jo aiemmin työelämää nähneen henkilön opastamisen voisi kuvitella olevan hieman helpompi juttu. Lisäksi työyhteisön monimuotoisuutta lisää erilaisen elämäkokemuksen omaavien ihmisten palkkaaminen.

Lean on sitten rantautunut Itellaan ja myös terminaaliin. Tiedotustilaisuuksia on pidetty porukoille asian tiimoilta. Lyhykäisyydessään kysymys on työskentelytapojen kehittämistä, jossa on tarkoitus ottaa myös työntekijöiden ajatuksia ja parannusehdotuksia enemmän huomioon. Joten jos turvaliiviasuinen hemmo lähestyy sinua voit vapaasti kertoa parannusehdotuksia työn tekemisestä. Hän saattaa kysyä tarkentavia kysymyksiä työn teosta tai kuvata sinua työn teossa. Ei huolta, materiaali on tarkoitettu vain Lean -projektin käyttöön, kysymys ei ole perinteisestä työn tutkimuksesta. Lean -kuvion ohella on päätetty perustaa terminaaliin tilatyöryhmä, jonka tehtävänä on järkiperaistää ja kehittää terminaalin prosessin toimintaa sekä tilojen käyttöä. Työntekijäpuolelta ryhmässä ovat mukana Timo Jantunen ja Susanna Kuosmanen. Ota rohkeasti hihasta kiinni, jos sinulla on mielipiteitä tai ehdotuksia asian tiimoilta.

Lasse Nevalainen on jättänyt terminaalin pääluottamusmiehen tehtävät ja siirtynyt pois terminaalin työntekijäkaaderista. Kiitämme Lassea monista yhteisistä vuosista ja kaikesta ansiokkaasta toiminnasta ay -liikkeen ja edunvalvonnan saralla. Toivotamme onnea ja menestystä jatkossakin. Isot saappaat jäävät täten täytettäväksi.

30.8. pidettiin terminaalin vaalitoimikunnan kokous, jossa päätettiin järjestää vaalit pääluottamusmiehen valitsemiseksi.

Pääluottamusmieheksi valittiin allekirjoittanut äänin 28-17 Dado Bilicin ollessa toisena ehdokkaana tehtävään.

Ammattiyhdistysterveisiä Voutilasta

Timo ”Jana” Jantunen

Pääluottamusmies, Loke

Hiertymiä ja pahoja paiseita - pyöräilyä Afrikassa osa 2

maanantai, 13. elokuuta 2012

Bussimatkailua Sambiassa

Lusakassa tuli viivyttyä kauemmin, kuin oli tarkoitus. Hoitelimme viisumit Tansaniaan, järkkäilimme, hortoilimme, pähkäilimme ja hankimme puuttuvia tarvikkeita. Uskoni postitoimintaan koki Lusakassa järkytyksen. DVD :n lähettäminen Suomeen oli aivan liian monimutkainen toimenpide suoritettavaksi parissa päivässä. Sambian postilaitoksen standardien mukaisen pakkauksen etsimiseen tai rakentamiseen olisi mennyt jo ikuisuus.

Lusaka ei ehkä ole niitä kaikkein edustavimpia pääkaupunkeja maailmassa. Nähtävyyksiä ei oikeastaan ole muuta kuin Lusakan kadut, ihmiset, vilinä ja ylenpalttinen sekamelska. Mutta yllättävän rauhassa siellä sai päiväsaikaan kulkea, pimeällä emme edes yrittäneet. Oikeestaan Lusakassa oli aika röttösen hyvä viba. Tavattiin myös yksi kollega, fillarireissaaja Saksasta. Kaveri polkee eteenpäin germaanisella tyyllillä. Kaikki vimpan päälle ajateltuna ja rakenneltuna. Päiväbudjetti kokonaista 10 euroa. Toinen vuosi tien päällä jo menossa.

Yritettiin myös vuokrata autoa. Se meni ihan käsille. Ekassa autossa oli aikamoinen sähkövika. Toisessa taas ei toiminut neliveto ja takaovikin irtosi. No, onneksi saatiin rahat takaisin ilman sen kummempaa vääntämistä.

Bussimatka Lusakasta South Luangan kansallispuiston luokse oli hauska. Bussi hyvää sambialaista keskitasoa. Kaaos bussiasemalla huikea. Onneksi epäluuloista sieluani rauhoitti bussiyhtiön oma saarnaaja, joka messusi varsin kovaäänisesti mikrofoneinsa bussissa koko alkumatkan, siunasi matkustajat ja toivotti kuskille Herran suojelusta. Tunsin rauhan saapuvan sieluuni. Usko on mekaniikan lakeja väkevämpi. ”Jos ostat kymmenen lippua tälle linjalle, saat seuraavan ilmaiseksi. Amen. Hallelujaa”. Pokka ei pitänyt. Hävetti ihan perkeleesti.

South Luangwan kansallispuisto menee Posti-Jussin kansallispuistorankingin ykköseksi. Kerrassaan lihaisa ja maisemaltaan paras. Ensimmäistä kertaa yritin nukkua ihan konkreettisesti norsujen kanssa samalla leirintäalueella.

Olemme lisänneet matkasuunnitelmiiimme Ruandan ja Ugandan. Osaksi sen takia, että niin monet reissaajat ovat kehuneet näitä maita ja osaksi sen takia, että haluan tuoda norsunjalkataudin ja Ebolan osaksi suomalaista työkaluttuuria.

Aikuisten oikeesti eteläinen Afrikka on osoittautunut turistille hyvinkin helpoksi paikaksi matkustaa. Ihmiset ovat uskomattoman ystävällisiä, avuliaita ja asiat hoituvat aina, tavalla tai toisella. Afrikkalaisella mittapuulla muhkea lompakko ei tietysti ole yhtään pahitteeksi. Koen olevani etuoikeutettu ja pirun kiitollinen näille ihmisille siitä, että saan olla heidän luonaan. En tullut parantamaan maailmaa, mutta ehkä muutama roponen lompastani valuu tavallistenkin ihmisten taskuun.

Teksti ja kuvat

Jussi Lehmusvaara

konetyöntekijä, Hki Pok
vuorotteluvapaalla
ex -päätoimittaja

Jussin blogiosoite:

postijussi.blogspot.com

Voutilasta kajahtaa 16.

Taas on lomat ”lusittu” ja on aika palata sorvin ääreen, tosin kesä oli melko kylmä ja sateinen, mutta onneksi vähäluminen. ;-)

Heti alkuun on ikäväkseni kerrottava, että pitkäaikainen ja ERITTÄIN PIDETTY työntekijä, Logisticsin terminaalin pääluottamusmies Lasse Nevalainen jätti tehtävänsä 3.9.2012 ja samalla todella ammottavan suuren kokoisen aukon koko ay -toiminnalle, niin Pasilan osastossa, kuin koko Itellassakin.

Logisticsin terminaalissa järjestettiin pääluottamusmieksivaalit, koska tehtävään oli kaksi hakijaa. Lassen vara, eli Timo Jantunen ja Dado Bilic, aivan uusi ”kääntämätön kortti”.

Vaalit käytiin syyskuun alussa ja valituksi tuli Timo Jantunen äänin 28-17. Pääluottamusmiehen toimi alkoi välittömästi.

Uudeksi varapääluottamusmieheksi valittiin Nick Sciewek, joka oli ainoa hakija tehtävään. Onnea!!

Lasse Nevalainen päätti myös koko pitkän postaalisen uransa lokakuun 2012 alussa, ja siirtyi oloneuvokseksi, tosin varhennetulle sellaiselle, mutta kuitenkin.

Myös tuotannon puolella joudutaan varapääluottamusmieksivaaleihin, koska nykyinen varamieheni Esa Harra siirtyi osa-aikaeläkkeelle syyskuun aikana ja luopuu paikastaan. Tuotantopäällikkö Janne Mattilan kanssa tekemäni sopimuksen mukaan meikäläiselle tulee kaksi varamiestä, eli jos varsinainen ja varamies ovat syystä tai toisesta pois, niin toinen varamies astuu remmiin (samanlainen käytäntö on ainakin Tampereella käytössä). Varapääluottamusmieksivaalit tullaan käymään lokakuun aikana ja toivottavasti ehdokkaita tulee runsaasti.

Lauantaina 1.9.2012 vietettiin Tallink Baltic Princessillä pitkäaikaisen työntekijämme Stephen Oforin ensimmäistä

eläkepäivää ja siis myös hänen läksiäisiään Lokesta. ”Ofo” täytti jo huhtikuussa 2012 68 vuotta, joten kauan ja todella kiitettävästi on ”heilurimies” jaksanut talossa pakertaa.

KIITOS, STEPHEN JA HYVIÄ, TODELLAKIN ANSAITSEMIASI ELÄKEPÄIVIÄ!!

Mutta, mutta, ei niin paljon hyvää, ettei jotain pahaakin..., TAAS!!

Lokessa on nimittäin eräs vuorovastaava, joka on keksinyt uuden kivan leikin. Sen nimi on ”kun olet unohtanut työavaimet kotiin, niin haet ne omalla ajallasi”. Toden totta, kuulostaa uskomattomalta, mutta ikävä kyllä se on totista totta.

Jo neljä työntekijää on joutunut hakemaan kotoa avaimet, kun ovat unohtaneet ne kotiin, eivätkä siis ole päässeet duunipaikalle, koska heidät on käännytetty takaisin ja omalla ajalla, mikä ei todellakaan ole oikein.

Mielestäni, (niin kuin myös monen muunkin mielestä) kun työvuoro on merkitty listaan, niin se jumalauta on työaika, jos joudut työnantajan käskystä hakemaan avaimia kotoa, mikä sinällään on jo todella nöyryyttävää työntekijää kohtaan. Eihän kukaan tahallaan jätä avaimia himaan.

Työnantaja vetoaa huolellisuuteen, mutta onpa työpaikoillakin, ainakin Lokessa esimiehiltä unohtunut tuo huolellisuus.

Esimerkkinä sanottakoon vaikkapa lastattavien rekkojen sidontaliinon kiinnitys. Eipä ole valvontaa esimiesten osalta ei, ei vaikka jo tuotantopäällikkö Tapani Väisäsen aikaan oli tiedossa, että valvonnan laiminlyömisestä seuraa kirjallinen varoitus.

Loke-yt käytiin 27.8.2012 ja siellä tuota avainasiaa puitiin, mutta tuloksena oli vain se, että teen asiasta erimielisyyspöytäkirjan, jonka lopputulos sitten ratkaisee, onko avaimien haku kotoa sitten työaika, vai omaa aikaa. Mielestäni tämä työntekijöiden loputon nöyryyttäminen saa nyt luvan loppua kertaheitolla.

Olin tämän kyseisen asian tiimoilta myös yhteydessä Pasilan osaston puheenjohtajaan Jari Pellikkaan.

Hyvää loppusyksyä ja alkutalvea kaikille!!

Isto Kuusisto

Pääluottamusmies, Loke- ja Ulk-Siipitie

isto.kuusisto@itella.com

040 -8229 515

Luottamusmieskurssilla Heimarissa

Ja meillä kaikilla oli siellä niin mukavaa...

Ja onneksi sain olla mukana.

21. - 25.5. pidettiin Heimarissa liiton koulutusohjelmaan kuuluva Luottarikurssi (kuutiopäät) ja työsuojelukurssi (kukkahattutädit). Itse osallistuin muiden kuutiopäiden keralla luottamusmieskurssille. Ja oli meitä Vantaan Logistiikkakeskuksesta muitakin, Pellikan Riku ja Luotosen Jarmo.

Vuovirran Päivi PAU :n toimistolta piti avaus- ja tavoiteosion, jossa selvisivät yleiset ohjeet Heimarissa olemiseen sekä karkealla tasolla kurssin sisältö ja tavoitteet. Roosin Mika jatkoi työsuojelulla. Heikkilän Katja oli sairastunut, joten lainopillinen näkökulma jäi hieman vajaaksi.

Maanantai -iltana paistimme lettuja ja tutustuimme toisiimme. Väkeä oli eri puolilta Suomea ja myös eri ikäluokista. Kuten yleensäkin, suurin osa porukasta oli jakelusta. Nopeasti löytyi yhteistä jutun juurta, ja kaikki ei koskenutkaan yllätys, yllätys rakasta työnantajaa. Saatettiin siinä sitten jopa virvokkeitakin maistella illan lomassa.

Verbaaliakrobatiaa harjoittelimme seuraavana päivänä. Opimme täydellisen artikulaation saloja Vastamäen Katin johdolla. Koimme kädestä pitäen miten voi briljeerata oikealla artikulaation selkeydellä ja äänen painotuksilla, sisältöä tietenkään unohtamatta. Miten puhutkaan esimiehen pökerryksiin suut ja silmät täyteen TES :n pykälää. Kyllä edunvalvonnan aatos lähtee näillä eväillä uuteen lentoon. Illalla rentouduttiin saunomalla savusaunassa, paistettiin makkaraa ja turistiin niitä näitä. Yöpuulle vetäydyttiin kuka ennemmin ja kuka hieman myöhemmin...

Myös kirjalliseen ilmaisuun ja sen kehittämiseen annettiin eväitä, kun kaikki pirtsakkana pääsivät seuraavana aamuna tunnille, edelleen Katin johdolla. Taisi joillain savusaunan savu olla jäänyt silmiin punoittamaan. Runosuonemme kukoistivat kuin Eino Leinolla ikään. Nyt kyllä pisteet ja pilkut ovat viimosen päälle kohdillaan, eivät hommat ainakaan siitä jää uupumaan. Yhdyssanojen oikeinkirjoitus tuli tutuksi ja vaikutuimme ilmaisutekniikan monimuotoisuudesta. Nyt kaikki joukolla oikeamuotoisia erimielisyysspöytäkirjoja väsäämään. Ei jää paljon kirjallisia muutostöitä valtakunnalliselle tasolle muotoiltavaksi, kun kaikilla pitäisi olla oikeinkirjoituksen salat hanskassa. Esiin nousi vaikuttaminen, kun alkujännitys hieman suli. Saimme hieman humoristisemman näkökulman

vaikuttamisen saloihin, ei ehkä niin kirjanoppineesta näkökulmasta. Erään kurssilaisen osuva tulkinta irrotti naurut, jos toisetkin. Pois ryppyotsaisuus meistä, niin kurssilla jaksaa paljon paremmin.

Torstaina oli Niemen Jarmon vuoro tuoda valtakunnallista näkökulmaa luottaritoiminnan saloihin. Kursailemattomaan tyyliinsä Japi otti homman hanksaan heti alkumetreillä. Materiaalikin oli päivitetty uuteen uskoon, joten pääsimme heti ”koekaniineiksi”. Oppisisältönä oli yhteistoimintaa ja työyhteisön kehittämistä sekä toimintaympäristöä. Illalla sitten opin saunasta toivuttuamme grillailimme ja otimme löylyä joukolla Auralan saunassa. Souvarit esiintyivät ruokailuravintolan alakerran tiloissa ja taisi jokunen porukasta ostaa pääsylipunkin tanssin pyörteisiin. Kovasti oli tansseihin tullut porukkaa ympäri kyliä. Souvarit lienee tunnetumpikin pumppu, itse en kyllä ollut ikinä edes kuullut moisesta.

Perjantaina oli PAU :n työttömyyskassasta henkilö puhumassa sen asioista. Ihan vaan pikkaisen oltiin välillä kuutamolla pykälöiden ja paragrafen vaikutuksesta muutoinkin kimuranttiin asiaan. Onneksi lupasivat kassasta jeesata, jos, ja kun edunvalvottavat joutuvat meitä työttömyyskassan asioilla pommittamaan. Niin ei toivoisi ikinä näissä hommissa käyvän, tosi harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta. Voi silloin olla puhelimet kuumana siellä kassan päässä. Ja sitten koitti kotiin lähdön aika aurinkoisessa säässä. Taisi joku ajatella, että vihdoinkin, johan tätä opin saunaa piisasi. Verkostoituminen ja ajatusten vaihto muitten samassa suossa tarpovien kanssa antaa kyllä uskoa ja varmuutta toimimiseen jatkossakin. Lopuksi huikkailtiin että ”nähhän Heimarissa”, kenellä käymättömiä kursseja vielä tiedossa oli. Ja ainahan on mahdollisuus nähdä kursseilla Kiljavallakin.

PS. Oltiin vissiin oltu oikein porukalla ja urakalla laiskanpuoleisia julleja; osui ja upposi; ja jätettiin Katille palautettavaksi määrätty kirjoitusharjoitus pyörimään vain takaraivoon, eikä saatu jalostettua sanan säilää kirjallisesti opittuun formaattiin opelle ruodittavaksi. Vuovirran Päivi muistutti ryhdikkääseen tapaansa meitä laiskamatoja sitten sähköpostilla koko kurssin suorittamisesta, kun kerran luennoitsijan kanssa asiasta näin oli sovittu. Tottahan toki on hyvä saada palautetta omista kirjallisista räpellyksistään ammattitaitoiselta taholta. Vaikka sitten tulos saattaisi aiheuttaa tarvetta pienimuotoiseen itsetutkiskeluun. Ei, vaan oppia ikä kaikki, toivottavasti jatkossakin meillä edunvalvonnan tampoilla.

Teksti

Timo Jantunen

Päälouottamusmies, Loke

Kari Komulaiselle, ystävälle ja työkaverille

(1951 - 2012)

Vuonna 1999 sinut ensimmäisen kerran kohtasin. Syksyllä tulin alas terminaalilaiturille ja sinä minulle Johannan kanssa niitä hommia opetit. Kahvitauolla kävimme juomassa yläkerran tasolla capuccinoa tai mokkaa kahviautomaatista. Ja meitä hatutti suuresti pari vuotta myöhemmin, kun se automaatti hävisi eräänä päivänä pois ja syyksi kerrottiin "vesipula".

Laiturityö, kupalaituri, joukkokirjeet, hienoselvitys, yötömmis, kirjelajittelu ja Erpa - ainakin niitä kaikkia töitä ehdittiin vuosien varrella tehdä yhdessä.

2003 siirryimme kumpikin Erpaan. Minut haettiin maaliskuussa suoraan laiturilta. Sinä ilmestyit paikalle pitkän sairasloman kautta. Olit hahmo, jota ei hevin unohda - pieni mies, mutta isoluinen.

Porukalla tai kahdestaan käytiin usein ulkona Kalliossa. Bravadossa juteltiin kahdestaan tsekkioluen parissa Jimi Hendrixin tuotannosta. Kolmessa Kaisassa käytiin usein vastaanoton porukalla katsomassa jääkiekon MM-kisoja pitkän työpäivän jälkeen. Budissa ja Roskapankissa käytiin myös Erpan ja Vastaanoton työporukan kanssa nauttimassa tuoppi tai kaksi joskus perjantaisin työpäivän jälkeen. Sata -kerhon Tallinnan risteilyllä oltiin porukalla monta kertaa. Samoin pikkujouluissa ja Sata -kerhon vuosikokouksissa - olit niissäkin joskus mukana. Ja kerran käytiin Erpan porukalla Tallinnassa - taisit olla meistä se, joka oli varautunut kaikkeen ja siksi otit ihan liikaa vaatteita mukaan. Muutaman kerran jatkoille päädyttiin sinun kämpillesi Karhupuistoon. Muistan 2000-luvun alussa nukkuneeni paljaalla lattiallasi kolme yötä.

Harrastettiin paljon samoja asioita. Sinua kiinnostivat rock, pop ja blues -musiikki, kuten minuakin. Kävit konserteissa, kuten monet meistä muistakin. Seurasit kotona urheilua Eurosportilta ja normi Suomi -kanavilta. Kävit useasti juhliessani Vuosaaressa - joulukuussa juhlittiin aina verorahojen tuloa. Luit monena kesänä avoimessa yliopistossa arkeologiaa. Leikkimielisesti alettiin kutsua porukalla sinua Kari silloin Indiana Jonesiksi. Sinua kiinnostivat myös vanhat elokuvat, kuten minuakin. Suunniteltiin vuosia elokuva-arkistossa käyntiä, mutta se ei koskaan toteutunut. Ei vaan löydetty yhteistä aikaa tai sopivaa elokuvaa Orionista.

Olit hyvä, rakas ystäväni. Tunsin sinut Erpassa pidempään, kuin kukaan muu. 13 vuotta on pitkä aika, teini-ikä, ikuisuus. Elokuussa kuulumme surullisen uutisen. Olit nukkunut pois keskuudestamme kotonasi. Yritimme tavoittaa sinua sitä ennen, minäkin. Mutta nyt emme onnistuneet. "Et ollut enää tavoitettavissa. Sielusi oli jo toisessa paikassa. Unenomaisella paratiisisaarella, jossa olet turvassa kaikelta pahalta."

"Te kuulette sen huminan, mutta ette tiedä, mistä se tulee ja minne se menee...Hyvää matkaa, Komu!"

Nuku rauhassa, hyvä, rakas ystäväni. Nuku rauhassa. Rest in Peace. R.I.P.

"Jos lähden täältä tänään. Muistatko silti yhä minut? Olen vapaa kuin lintu nyt. Ja tätä lintua sinä et voi muuttaa." (Vapaasti suomennettuna: Lynyrd Skynyrd: Freebird)

Jan M. Ekblad

Kari Komulaisen työkaveri

Vastaanotosta ja Erpasta 1999 - 2012

Kari Komulaisen Muistoa kunniottaen
Työtoverit
PAU Pasilan osasto ry

Ari Mälkönen in memoriam

Pitkän postimiesuran Helsingin postikeskuksessa tehnyt Ari Martti Mälkönen, s. 23.2.1954 Hollolassa, kuoli kotonaan Helsingin Kalliossa 28.7.2012, 58 -vuotiaana.

Mälkönen toimi postimiesurallaan muun muassa ulkomaan postissa ja luottamusmiehenä. Postimiesuran rinnalla hän työskenteli freelance -urheilutoimittajana, avustaen Suomen Tietotoimistoa ja urheilualan lehtiä.

Ari Mälkönen oli hankkinut laajan kielitaidon: ruotsi, englanti, saksa, ranska ja unkari opiskeluaikanaan Helsingin yliopistossa. Historia ja unkarin kieli olivat erityisen lähellä hänen sydäntään. Me ystävät saimme aaja-alaista tietoa Unkarista, sen historiasta ja kulttuurista - unkarilaista keittiötä unohtamatta!

Vaikeasta sairaudestaan huolimatta Mälkönen pyrki elämään niin normaalia elämää kuin mahdollista. Hieman ennen kuolemaansa hän palasi Helsinkiin Budapestin keskustassa sijaitsevalta kakkoasunnoltaan ja suunnitteli jo seuraavan matkan ajankohtaa. Työn alla olivat myös suunnitelmat eläkepäivien viettämisestä Budapestissa ja käännöstyöt unkarista suomeksi. Erinomainen unkarin kielen taito selittyy sillä, että Mälkönen oli ollut opiskeluaikanaan kahteen otteeseen stipendiaattina Debrecenin yliopistossa Unkarissa.

Ari Mälkösen ykkösharrastus oli laaja-alainen kiinnostus kirjallisuuteen, jota hän luki sujuvasti eri kielillä. Kesäisin hän pelasi golfia Suomessa ja Unkarissa. Eri maiden ruokakulttuureihin hän perehtyi syvällisesti ja hioi käytännön ruoan valmistustaitojaan Työväenopiston kursseilla. Innostus tarttui myös ystäväpiiriin. Luonteeltaan Mälkönen oli vaatimaton, eikä hän halunnut tuoda esiin saavutuksiaan tai heikkenevää terveyttään.

Silloin, kun hänen terveytensä oli vielä hyvissä kantimissa, muistamme Mälkösen iloisena ja innostavana, laajasti sivistyneenä ja hauskana huumoriveikkona, joka tarpeen tullen osasi käyttää sanan säilää terävästi. Oikeudenmukaisuus yhteiskunnassa oli hänelle tärkeä arvo, jonka puolesta hän toimi aktiivisesti ammatillisissa ja yhteiskunnallisissa järjestöissä. Ari Mälkönen oli myös aina valmis osallistumaan perinteiseen suomalaiseen talkootyöhön.

Maanpuolustusvelvollisuutensa Mälkönen täytti esimerkillisesti ollen sotilasarvoltaan reservin yliluutnantti ja kenttätykistö patterin päällikkö.

Ari Mälkönen on haudattu Levon hautausmaalle Lahteen. Hautapaasi on luonnonkivi suomalaisesta peruskalliosta.

Pekka Suomi

Ari Mälkösen pitkäaikainen ystävä

Ari Mälkösen Muistoa kunnioittaen
Työtoverit
PAU Pasilan osasto ry

www.pasilanosasto.pau.fi